

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	4019200136
Dátum vydania rozhodnutia:	04.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4019200136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M v trestnej veci odsúdeného K. V., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia o peňažnej sankcii, na neverejnom zasadnutí konanom 4. septembra 2019 v Bratislave o odvolaní odsúdeného K. V. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Ntc/10/2019 zo 17. júna 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného K. V. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom pod sp. zn. 1Ntc/10/2019 zo 17. júna 2019 rozhodol podľa § 13 ods. 1 zákona č. 183/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) o uznaní a vykonaní peňažného trestu vo výške 23.597,15 € a trov súdneho konania vo výške 4.869,65 €, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu pre Krakov - Krowodrza, Poľská republika, sp. zn. II K 625/17K zo 16. októbra 2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Krakove, sp. zn. IV Ka 1606/17 z 2. februára 2018, ktorými bol odsúdený K. V. uznaný za vinného zo spáchania daňového trestného činu podľa článku 56, § 2 TDZ v nadväznosti na článok 56, § 1 TDZ, v nadväznosti na článok 53, § 14, 4, 27 TDZ v nadväznosti na článok 9, § 3 TDZ Poľskej republiky, na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený K. V. odvolanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, nakoľko nemá vedomosť o tom, že vystupoval ako predseda spoločnosti O. F. s.r.o. (č. l. 68).

Odvolanie odsúdeného bolo zaslané Krajskej prokuratúre v Nitre na vyjadrenie, ktorá sa do času rozhodovania o odvolaní odsúdeného nevyjadrila (č. l. 72).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na podklade podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Prioritne najvyšší súd poznamenáva, že posúdenie otázky spáchania skutku uvedeného v osvedčení nespadá do rámca konania o uznaní a výkone rozhodnutia o uložení peňažnej sankcie vedeného v Slovenskej republike a je výlučne v kompetencii príslušných orgánov Poľskej republiky. Konanie o uznaní a výkone rozhodnutia o uložení peňažnej sankcie realizované vecne a miestne príslušným súdom, na základe podkladov poskytnutých justičným orgánom štátu pôvodu, nie je konaním vo veci samej a v zmysle aktuálnej právnej úpravy je konaním, ktoré má verejný a písomný charakter.

Odsúdený K. V. je občanom Slovenskej republiky, na území ktorej má zároveň trvalý pobyt a teda bola splnená podmienka uvedená v § 4 zákona.

Vo veci rozhodoval príslušný krajský súd (§ 9 ods. 2 zákona) na základe slovenského prekladu doručeného osvedčenia o vydaní rozhodnutia o peňažnej sankcii (ide o osvedčenie podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie).

V súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a), ods. 2 zákona bolo o uznaní a vykonaní rozhodnutia rozhodnuté na neverejnom zasadnutí formou rozsudku, čomu predchádzalo písomné vyjadrenie prokurátora a právne relevantný postup príslušných orgánov konajúcich v posudzovanej veci.

Pokiaľ ide o otázku posudzovania trestnosti skutku podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, najvyšší súd poukazuje na to, že K. V. bol v štáte pôvodu „právoplatne“ odsúdený za protiprávne konanie zakladajúce podvodné konanie, v prípade ktorého zákon vylučuje skúmanie obojstrannej trestnosti (§ 3 ods. 3 s poukazom na § 3 ods. 1, ods. 2 zákona).

Najvyšší súd teda znovu súhrnne len v stručnosti uvádza, že slovenské súdy nemajú právomoc v danom konaní preskúmať správnosť skutkových zistení štátu pôvodu (platí všeobecná zásada vzájomného uznávania rozhodnutí). Základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia je totiž zákaz preskúmavania uznávaného rozhodnutia vo veci samej, nakoľko uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd nemohol akceptovať námietku odsúdeného, že nemal vedomosť o tom, že vystupoval ako predseda spoločnosti O. F. s.r.o., nakoľko táto nepatrí do prieskumnej kompetencie najvyššieho súdu.

Nakoľko nebol zistený žiadny iný dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 12 zákona Z. z., preto správne a v súlade so zákonom podľa § 13 ods. 1, ods. 2 zákona Krajský súd v Nitre rozhodol o uznaní, vykonaní a uložení peňažnej sankcie.

Podľa § 13 ods. 2 zákona, ak rozhodnutím o peňažnej sankcii bola uložená peňažná sankcia podľa § 2 písm. b) prvého bodu, krajský súd vo svojom rozhodnutí rozhodne o uložení peňažného trestu. Náhradný trest odňatia slobody za nevykonaný peňažný trest môže krajský súd uložiť, len ak justičný orgán štátu pôvodu v osvedčení takú možnosť pripustil, pričom trestná sadzba uloženého náhradného trestu nesmie presiahnuť hranicu, ktorá je v osvedčení týmto orgánom uvedená a zároveň hranicu trestnej sadzby náhradného trestu podľa Trestného zákona.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že Krajský súd v Nitre neaplikoval druhú vetu citovaného ustanovenia, keď neuložil náhradný trest odňatia slobody v prípade, že by peňažný trest nebol zo strany odsúdeného vykonaný, pričom Poľská republika ako štát pôvodu v osvedčení súhlasil s uložením náhradného trestu v maximálnej výmere 100 dní (č. l. 25). Aj napriek skutočnosti, že ide o fakultatívnu možnosť súdu, uloženie náhradného trestu odňatia slobody je určitou formou „donútenia“ odsúdeného na zaplatenie peňažného trestu a podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné ukladať náhradný trest odňatia slobody v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky. Keďže odvolanie podal iba odsúdený, v zmysle zásady zákazu reformatio in peius, najvyšší súd nebol oprávnený uložiť náhradný trest odňatia slobody.

Podľa § 13 ods. 5 zákona, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o uznaní a výkone, súd vyzve povinného, aby peňažnú sankciu zaplatil do pätnástich dní; ak nebol uložený náhradný trest odňatia slobody, súd povinného súčasne upozorní, že inak sa bude zaplatať vymáhať. Po márnom uplynutí lehoty na zaplatať peňažnej sankcie zašle rovnípis rozhodnutia o uznaní a výkone spolu s osvedčením a rozhodnutím o peňažnej sankcii bez odôvodnenia orgánu štátnej správy podľa osobitného predpisu; to neplatí, ak súd ukladá náhradný trest odňatia slobody.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podľa § 13 ods. 6 zákona uznaný nárok vyplývajúci z osvedčenia s pripojeným rozhodnutím o peňažnej sankcii je súdnou pohľadávkou podľa zák. č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov. Podľa § 4 ods. 11 citovaného zákona Justičná pokladnica môže na písomnú žiadosť povinného, ktorý nemôže svoj dlh riadne a včas plniť, uzavrieť s povinným písomnú dohodu o splátkach alebo o odklade platenia. K uvedenému treba zároveň dodať, že odloženie povinnosti zaplatiť peňažnú sankciu, resp. povolenie na jej splácanie a otázky s tým súvisiace, sú otázky pre ďalšie vykonávacie konanie.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.